

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/20/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117215651
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8117215651.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovaným 1./ M. K., nar. X.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX O., 2./ Y. K., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XX, XXX XX O., v spore o zaplatenie 6.717, 27 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/177/2017 - 269 zo dňa 15.01.2020, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žalobného návrhu v prevyšujúcej časti voči žalovanej v 1.rade a vo výroku III. o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 1.rade

Vo zvyšku napadnutej časti, t.j. vo výroku I. čo do splatnosti priznanej sumy m e n í rozsudok tak, že žalovaná v 1.rade je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 5.415,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 25.05.2017 do zaplatenia v mesačných splátkach po 100,- Eur splatných vždy do 25-teho dňa toho, ktorého mesiaca počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok.

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej v 1/ rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.415,40 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy od 25.05.2017 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach vo výške 50 Eur splatných vždy do 25.dňa toho - ktorého mesiaca vopred počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia pod stratou výhody splátok, II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcu voči žalovanej v 1/ rade zamietol, III. vyslovil, že žalobca m á vo vzťahu k žalovanej v 1/ rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,38 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku, IV. Súd konanie vo vzťahu k žalovanému v 2.rade zastavil, V. Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 2.rade náhradu trov konania nepriznal.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinnému ku dňu 15.07.2015, a ust. § 166e ods. 1, § 167e ods. 2, 3, 4 a § 166a ods. 1, 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácií.

3. Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že žalobný návrh žalobcu je iba v časti dôvodným. Medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými v 1/ a 2/ rade ako dlžníkmi

bola dňa 15.7.2015 podpísaná Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 228101 - pôžička na základe, ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 10.000,- Eur, ktorý sa zaviazali splácať v mesačných splátkach 254,10 Eur, v počte splátok 48, so splatnosťou prvej splátky dňa 17.8.2015. Úroková sadzba predstavovala 9,9 % ročne, RPMN 12,3 %. Z prehľadu splátok a úhrad mal súd za preukázané, že žalovaní zaplatili na splátkach žalobcovi sumu 4.584,60 Eur. Súd žalobcu vyzval, aby preukázal listinné dôkazy ako preskúmal bonitu žalovaných ako klientom pri poskytovaní úveru. Z obsahu výpovede žalovaných v 1.rade a 2.rade na pojednávaní dňa 15.1.2020 vyplýva, že úver od spoločnosti Prima banka a.s. v roku 2015 vzali z dôvodu, keďže ho potrebovali na vyplatenie svojich ostatných úverov. V roku 2015 mali hypotekárny úver, úver od spoločnosti Pohotovosť, PROFÍ CREDIT Slovakia, a.s., úver od spoločnosti Home Credit Slovakia a.s., čo preukázali listinnými dôkazmi predloženými priamo na pojednávaní. Zároveň uviedli, že v banke sa ich nič nepýtali, na ich príjmy, výdavky, v tom čase boli zaúverovaní. V súčasnosti žalovaná v 1/ rade dosahuje dôchodok vo výške 322,- Eur, žalovaný v 2/ rade 398,- Eur. Z dôvodu svojich záväzkov prišli o byt, ktorý bol odpredaný na dražbe. Pokiaľ ide argumentáciu žalobcu, že vychádzal z údajov, ktoré uviedli žalovaní v 1/ a 2/ rade v žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ktorý sa nachádza na č.l. 171 súdneho spisu, súd prvej inštancie k uvedenému uviedol, že pokiaľ ide o výdavky a príjmy žiadateľa, tie tam nie sú vôbec uvedené. To podľa názoru súdu prvej inštancie plne korešponduje s výpoveďou samotných žalovaných v 1/ a 2/ rade, ktorí na pojednávaní dňa 15.1.2020 súdu uviedli, že zo strany veriteľa neboli vyzývaní na preukazovanie a dokladovanie svojich príjmov a výdavkov. V tom čase už boli zadĺžení a aj tento úver potrebovali na splatenie skoršieho hypotekárneho úveru.

4. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobca ako veriteľ tak konal v hrubom rozpore so znením § 7 ods. 1, 2 v spojení s § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Mal za to, že veriteľ hrubo porušil svoje povinnosti. Vyslovil názor, že pokiaľ účelom skúmania bonity je zistenie všetkých údajov potrebných na posúdenie schopnosti klienta splácať úver, potom bez skúmania reálneho príjmu, rodinného stavu, celkového objemu výdavkov klienta nemôže veriteľ urobiť záver o tom, či klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Skúmanie výdavkov klienta len nahliadnutím do databáz bánk a Sociálnej poisťovne nie je podľa názoru súdu dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať iba z týchto verejných databáz. Keďže žalobca v súvislosti s overením bonity žalovaného pri poskytnutí predmetného úveru nemal k dispozícii všetky relevantné údaje o jeho rodinnom stave, počte vyživovacích povinností, výške ním reálne dosahovaného príjmu vrátane údajov o výške celkového objemu jeho výdavkov, došlo tak k naplneniu hypotézy § 11 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z., na základe ktorej je potrebné posúdiť konanie žalobcu ako hrubé porušenie jeho povinností overiť si schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súčasne žalobca nemohol požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Je nepochybné, že žalobca dôsledne neskúmal bonitu žalovaných, vychádzal z údajov nahliadnutím do verejných registrov bez toho, aby spotrebiteľa požiadal o poskytnutie presných, pravdivých, úplných informácií potrebných na posúdenie jeho schopnosti splácať úver o reálne dosahovanom príjme a celkovom objeme jeho výdavkov postupom podľa § 7 ods. 2 Zákona číslo 129/2010 Z.z., ktoré nemožno kvalifikovať inak, ako hrubé porušenie odbornej starostlivosti pri posudzovaní schopnosti žalovaných splácať predmetný úver.

5. Pre hrubé porušenie povinností veriteľa pri skúmaní bonity klienta súd prvej inštancie žalovanú v 1/ rade s poukazom na prijatý právny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru zaviazal zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru vo výške 10.000,- Eur a úhradami, ktoré realizovali žalovaní v prospech účtu žalobcu vo výške 4.584,60 Eur, spolu sumu vo výške 5.415,40 eur. Zároveň z tejto dlžnej sumy postupom podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. Z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy a to deň nasledujú po zosplatnení úveru, t.j. odo dňa 25. mája 2017. Zamietnutie návrhu v prevyšujúcej časti odôvodnil súd prvej inštancie s poukazom na prijatý záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru.

6. Povolenie dlh splácať žalobcovi v mesačných splátkach žalovanou v 1/ rade vo výške 50,- Eur odôvodnil súd prvej inštancie tak, že majetková sféra žalobcu ako podnikateľského subjektu nebude povolením splátok žalovanej v 1/ rade dotknutá. Povolením vyššej splátky by podľa názoru súdu prvej inštancie bola ohrozená základná životná úroveň žalovanej v 1/ rade. Súd prvej inštancie zohľadnil nepriaznivú majetkovú a finančnú situáciu žalovanej v 1.rade, keď je poberateľkou dôchodku vo výške 322,- Eur, žalovaný v 2/ rade dosahuje dôchodok vo výške 398,- Eur, bývajú v prenajatom byte, za ktorý

mesačne platia sumu 320,- Eur, majú veľa dlhov, ktoré splácajú a zvyšok im nepostačuje ani na základné životné potreby.

7. Výrok o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanou v 1/ rade súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Úspech žalobcu predstavoval 62,19 %, jeho neúspech 37,81 % z tohto dôvodu súd prvej inštancie rozhodol o nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanej v 1.rade na náhradu trov konania v rozsahu 24,38 % ako rozdiel medzi pomerom jeho úspechu a neúspechu. Konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku postupom podľa § 262 CSP.

8. Zastavenie konania vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade odôvodnil súd prvej inštancie tak, že predmetom konania žalobcu je pohľadávka voči žalovanému v 2/ rade, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze. Preto súd prvej inštancie v súlade s ust. § 167e ods. 1, i ostatnými ustanoveniami, ktoré citoval zo zákona č. 7/ 2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácií, vo vzťahu k žalovanému v 2/ rade konanie zastavil. Výrok o trovách konania medzi žalobcom a žalovaným v 2/ rade odôvodnil postupom podľa § 256 ods. 1, 2 CSP. Náhradu trov konania nepriznal, keďže žiadna z procesných strán zastavenie v tejto časti nezavinila.

9. Proti tomuto rozsudku podal včas proti výroku I. v časti splatnosti pohľadávky, proti výroku II. v rozsahu zamietajúcej časti žalobného návrhu voči žalovanej v 1/ rade, a v časti trov konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1/ rade, III. včas odvolanie žalobca. K splneniu povinnosti konať s odbornou starostlivosťou poukázal žalobca na to, že zo samotného ust. § 7 je zrejmé, že posudzovanie schopností dlžníka splácať úver nie je exaktne určené, neexistuje všeobecný rámec, podľa ktorého sa dá vypočítať. Samotné ustanovenie bližšie špecifikuje len hrubé porušenie povinností skúmať schopnosť splácať úver. Je potrebné skúmať, či veriteľ porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď vyhlásil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkový. Poukázal na znenie ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V prípade hrubého porušenia povinností podľa § 107 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopností splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopností splácania úverov. Žalobca má za to, že pri poskytnutí úveru konal v súlade s právnymi predpismi, a bonitu žalovaných overil dostatočne. Žalobca bonitu žalovaných preveril jednak reportom SRBI, na základe údajov poskytnutých žalovaným v žiadosti o úver, a kreditnými obratmi vo výpisoch z účtu. Uvedené doklady o preverení bonity žalovaných boli doručené súdu spolu s vyjadreniami žalobcu. Žalobca na posúdenie bonity využil až 4 rôzne zdroje informácií. Je zrejmé a logické, že existujú aj iné možnosti preverenia bonity klienta, avšak podstatné je že zákon nestanovuje povinnosť využiť všetky dostupné možnosti preverenia bonity a neustanovuje ani konkrétne spôsoby overenia. Žalobca však riadne vykonal dopyt do úverového registra. Výsledkom tohto dopytu je výstup z úverového registra vo forme listiny vyznačenej ako CREDIT REPORT - ANALYTIC. Z reportu SRBI vyplynulo aj to, že k dátumu podania žiadosti o úver žalovaní nemali žiadnu omeškanú splátku, dodržiavali platobnú disciplínu a všetky svoje záväzky plnili riadne a včas, hoci mali iné zostávajúce splátky úveru, teda z jeho obsahu je zrejmé, že bonita žalovaných bola overená dostatočne. Osobitne k námietkam súdu ohľadom nedostatočného skúmania bonity, spočívajúcej v nedostatočnom zisťovaní výsledkov a nákladov žalobca uviedol, že pri skúmaní bonity žalovaného, banka berie vždy do úvahy pomer príjmu k výdavkom, a to k výdavkom klienta na domácnosť pri zohľadnení zákonného životného minima a výdavkom na splátky všetkých poskytnutých úverov. Na základe týchto kritérií je možné objektívne posúdiť, či konkrétny klient bude schopný splácať všetky existujúce úvery, aj nový úver z jeho aktuálneho príjmu. Popri tomto pomere banka skúma aj komplexne ďalšie kritériá, najmä platobnú disciplínu, omeškanie v minulosti, podané žiadosti, časový odstup od žiadosti / omeškania, dĺžku zamestnanosti, vek a podobne. Uvedenie nulových alebo nereálne nízkych výdavkov žiadosti o úver neznamena, že tieto výdavky banka posudzuje v takejto nulovej/nereálnej výške. Banka totiž posudzuje vždy výdavky minimálne v zákonnej výške podľa životného minima, a k výdavkom pripočítava ešte tzv. fiktívne výdavky (20% z rozdielu medzi príjmom a ostatnými výdavkami), čo bolo rozhodujúce aj v danom prípade. Žalobca pri skúmaní bonity žalovaných vychádzal aj z prehľadu debetných a kreditných operácií na osobnom účte žalovaného v 1/ rade, nakoľko tento účet viedol pre žalovaného dlhodobo. Na základe posúdenia kreditných obrátov na účte, ktoré predstavovali reálne platby v prospech účtu žalovaného v 1/ rade bol predschválený limit úveru. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že žalobca nezisťoval výdavky žalovaného. Žalobca sa s uvedeným tvrdením nestotožňuje. V rámci

výpočtu predschrávaných úverov banka zohľadňuje aj existujúce výdavky klienta v banke. Klientovi bol predschrávaný úver poskytnutý a limit priznaný s ohľadom na existujúce výdavky. Nie je teda pravdou, že by banka tieto nezohľadnila. V čase uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy nebol predschrávaný limit žiadnym spôsobom zákonne obmedzený, respektíve regulovaný. Účelom neskoršej právnej úpravy účinnej od 01.01.2017, respektíve od 01.01.2019 bola regulácia a sprísnenie podmienok poskytnutia úverov na základe predschrávaných limitov a teda v čase uzatvorenia zmluvy boli podmienky ešte benevolentnejšie. V tejto súvislosti poukázal žalobca na zásady uvedené v článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca má za to, že súd postupoval v rozpore so zákonom, keď mal za to, že žalobca hrubo porušil povinnosť preverovať bonitu klienta. Ustanovenie § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. jasne definuje hrubé porušenie, a to ako posudzovanie bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra. Povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v žiadnom prípade žalobca neporušil, a už v žiadnom prípade sa nejedná o hrubé porušenie povinností podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 26Co/242/2017 - 98 zo dňa 26.06.2018, z ktorého citoval.

10. Žalobca zároveň namietal aj čo do možnosti žalovaného v 1/ rade splácať dlžnú sumu vo výške 50,- Eur mesačne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/91/2017 - 138 zo dňa 16.05.2017, na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 15Co/87/2019 zo dňa 19.06.2019 a Krajského súdu Trenčín sp.zn. 19Co/163/2018 zo dňa 17.04.2019, z ktorých citoval. Zákon teda explicitne podmieňuje alternáciu dĺžky patričnej lehoty odôvodnenosťou prípadu, t.j. súd nemôže určiť dlhšiu lehotu bez relevantných skutkových tvrdení predložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že bez ďalšieho, najmä bez dôkazov komplexne objektivizujúcich majetkovú situáciu žalovaného nebola splnená podmienka odôvodnenosti pre určenie dĺžky patričnej lehoty, a súd priznaním možnosti splátok postupoval nad zákonom dovolený rozsah. Žalobca má za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného v 1/ rade uhradiť dlžnú pohľadávku, a nedostatočne preskúmal pomery žalovaného v 1/ rade, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o splatnosti v splátkach a vychádzal iba z tvrdení žalovaných, ktorí nereprodukovali žiadny dôkaz o svojej situácii a uvedeným sa nezaoberal ani súd. Rozhodnutie súdu musí byť spravodlivé a nemôže výrazne zvýhodňovať jednu zo strán na úkor druhej. Priznaním splátok vo výške 50,- Eur mesačne súd zapríčinil, že žalovaný bude len istinu splácať 9 rokov. Oprávnenosť súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhradu dlžníka, ktorá však nesmie neprimerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Ten totiž má vždy zaručené právo na uspokojenie priznaných nárokov v narušených súkromnoprávných vzťahoch. Uvedená výhoda povinného musí byť podložená zistením všetkých podrobných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu prejednávanej veci je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach (R87/1996). Hľadiskami pre úvahu súdu, či sa má žalovanému, ktorému platobnú povinnosť určil priznať výhoda splátok bude najmä osobné a majetkové pomery strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného v konaní, prejavujú snahu o plnení záväzku žalovaným, možnosť žalobcu domáhať sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania, dobu po ktorú by týmto spôsobom došlo k zaplateniu dlžnej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. V opačnom prípade by došlo k narušeniu vyváženosti záujmov oboch strán sporu v smere faktického popretia právoplatne priznaných práv, či možnému vzniku inej ujmy na oprávnených záujmoch žalobcu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/116/2012 zo dňa 18.03.2013).

11. Žalobca má za to, že výška priznanej splátky je neadekvátna výške priznanej pohľadávky, pretože lehota na splatenie pohľadávky sa predĺžila do takej miery, že sa tým poprel samotný účel súdneho konania, a takéto rozhodnutie nevedie k odstráneniu právnej neistoty. Výška splátky musí byť určená primerane tak, aby splátky neoprávneným spôsobom nezasiahli do práv žalobcu a v konečnom dôsledku aj žalovaného neúmerným predlžovaním splatnosti tým, že žalovaný v 1/ rade bude zaviazaný zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania. Výhoda poskytnutá žalovanému v 1/ rade v podobe umožnenia uhradiť dlh v neprimerane nízkych splátkach je zjavne neprimeranou oproti nevýhodnosti postavenia žalobcu a porušuje rovnosť účastníkov konania v občianskoprávných vzťahoch zakotvenú v ust. § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výkon práva, ktorý motivuje k neplneniu si zmluvných povinností nie je v súlade so spravodlivou ochranou porušených práv zakotvenou civilným sporovým poriadkom. Vzhľadom na čas od podania žaloby na súd, mal žalovaný možnosť prejavovať svoju snahu a záujem dlh uhrádzať a tým preukázať, že by mohol priebežne peňažne dlh splácať aspoň v takej výške, ktorá by bola primeraná

jeho finančným možnostiam. Žalovaný tak neuskutočnil, a počas celého súdneho konania nezaplatil ani jednu úhradu, čo nepreukazuje skutočnú snahu žalovaného v 1/ rade hradiť ani nepreukazuje schopnosť žalovaného hradiť dlh v splátkach. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27Co/97/2019 zo dňa 19.07.2019, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/18/2017 - 95 zo dňa 21.09.2017, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 12Co/145/2017 - 85 zo dňa 31.07.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č.k. 19Co/157/2017 - 86 zo dňa 22.02.2018, uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 23Co/108/2017 - 71 zo dňa 20.12.2017, uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 7Co/33/2017 - 62 zo dňa 22.02.2017, rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/91/2017 - 138 zo dňa 16.05.2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co/39/2017 - 99 zo dňa 28.06.2017.

12. Žalobca namietal i čo do výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi voči žalovanému v 1/ rade v rozsahu 24.38%, keď pri prisudzovaní úspechu a neúspechu v konaní prihliadol nie len na úspech v konaní v časti istiny, ale zrejme aj v časti príslušenstva. Súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadol iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. A v tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008 a ďalšie. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že súd prvej inštancie nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech v Časti príslušenstva, ale mal prihliadať iba na úspech v časti istiny. Právne odôvodnil svoje odvolanie žalobca ust. § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel žalobe žalobcu v plnom rozsahu, okrem časti, v ktorej bolo konanie voči žalovanému v 2/ rade zastavené, a zaviazal žalovaného v 1/ rade uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v 1/ rade v plnom rozsahu.

13. Žalovaní sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

14. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario v napadnutej časti, t.j. vo výroku I., čo do splatnosti pohľadávky žalobcu, vo výroku II. o zamietnutí žalobného návrhu v prevyšujúcej časti voči žalovanej v 1/ rade, a vo výroku III. o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 1/ rade a zistil, že odvolanie žalobcu vo výroku II. a III. nie je dôvodné, a vo výroku I., čo do splatnosti pohľadávky je čiastočne dôvodné.

15. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré okrem výroku o splatnosti pohľadávky žalobcu vo vzťahu k žalovanej v 1/ rade v celom rozsahu odkazuje.

16. Medzi stranami nebolo sporným, že dňa 15.07.20105 bola medzi žalobcom ako veriteľom, a žalovanými v 1/ a 2/ rade ako dlžníkmi podpísaná Zmluva o spotrebiteľskom úvere č. 228101 - pôžička na základe, ktorej bola žalovanými v súlade s článkom 1 bod 1.2 poskytnutá pôžička vo výške 10.000,- Eur, ktorú sa zaviazali splácať v mesačných splátkach 254,10 Eur s termínom splatnosti prvej splátky 17. 8. 2015, v počte 48, so splatnosťou úveru 17.7.2019, RPMN predstavovala 12,3 % priemerná RPMN 10,62 %.

17. Výzvou zo dňa 21. marca 2017 vyzval žalobca žalovaných na zaplatenie dlžnej sumy 514,52 Eur, upozornil ich, že sú v meškaní so splatnosťou splátky, zároveň ich vyzval na zaplatenie dlžnej sumy 529,52 Eur v termíne do 26. marca 2017.

18. Listom zo dňa 24. mája 2017 žalobca rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru, vyzval žalovaných na zaplatenie dlhu vo výške 7.007,96 Eur v termíne do 3.6.2017.

19. Zároveň medzi stranami nebolo sporným, že uznesením Okresného súdu Prešov č.k. 1Odk/105/2017-19 zo dňa 5. septembra 2017 bol na majetok žalovaného v 2.rade vyhlásený konkurz. Bol ustanovený JUDr. B. E. za správcu a zároveň podľa ods. 7 vyhláseného uznesenia súd rozhodol o

zbavení dlžníka všechých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v súlade s § 166a zákona o konkurze a vyrovnaní, v rozsahu v akom nebudú uspokojené v konkurze.

20. Ako vyplýva z prehľadu splátok a úhrad v konaní bolo preukázané, že žalovaní zaplatili žalobcovi celkovo 18 splátok po 254,10 Eur a ďalej sumu 10,80 Eur spolu žalobcovi titulom poskytnutého úveru zaplatili a poukázali splátky v celkovej výške 4.584,62 Eur. Pokiaľ ide o preskúmanie bonity žalovaných ako dlžníkov pri poskytovaní úveru, žalobca vo svojom písomnom podaní zo dňa 14. novembra 2017 odkázal na žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru, ktorou žalovaní požiadali o úver vo výške 10.000,- Eur s dobou splácania 4 roky. Pokiaľ ide o údaje žiadateľa ich príjmy súd prvej inštancie cituje typ príjmu - neuvedený, priemerný čistý mesačný príjem - neuvedený a zamestnávateľ neuvedený, obdobné údaje sa nachádzajú aj pri žalovanom v 2/ rade. V písomnom podaní zo dňa 23. októbra 2019 žalobca uviedol, že voči žalovanému v 2/ rade Y. K. si neprihlásil pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere č. 228101 v konkurzom konaní. Pokiaľ ide o skúmanie bonity žalobca v písomnom podaní zo dňa 19. novembra 2019 uviedol, že dožadoval údaje zo spoločného registra bankových informácií a nebankového registra klientskych informácií, zároveň vychádzal z údajov, ktoré uviedli žalovaní v žiadosti o poskytnutie úveru, preskúmaval aj kreditné a debetné obraty na bežnom účte žalovaných - v prípade klientov, pre ktorých banka dlhodobo vedie bežný účet na základe čoho je schopná s odbornou starostlivosťou posúdiť ich bonitu. Na základe posúdenia kreditných obrátov na účte žalovaných, ktoré predstavovali reálne platby v prospech účtu bol žalovaným predschválený limit úveru. Žalobca i v konaní pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní tvrdí, že povinnosť konať s odbornou starostlivosťou v žiadnom prípade neporušil. Žalovaní na pojednávaní uviedli, že pokiaľ ide o uzatvorenie zmluvy s Prima bankou v roku 2015, kde im bol poskytnutý úver 10.000,- Eur tento potrebovali na vyplatenie ostatných úverov, a to hypotekárneho úveru, úveru od POHOTOVOSTI, od spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o., ako aj od spoločnosti Home Credit Slovakia a.s. V banke sa ich nič nepýtali na ich záväzky, či majú príjmy a aké sú ich výdavky. Podpisovali len žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru. Ich dlhy sa zvyšovali, čo vyústilo v roku 2016, keď na majetok žalovaného v 2/ rade bol vyhlásený konkurz. V súčasnosti ich byt bol predaný v dražbe.

21. Podľa ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy (15.07.2015) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

22. Podľa ust. § 7 ods. 2 vyššie uvedeného zákona spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

23. Podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. účinného v čase uzavretia zmluvy (15.07.2015) ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa , nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa sa považuje aj porušenie ustanovení.

24. Odvolací súd poukazuje na vyššie citované zákonné ustanovenia a má a to, že je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klientov žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere je nutné vyhodnotiť, či pri uzatváraní zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa. Jedná sa o ust. § 52 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie. Bolo úlohou žalobcu nepochybne preukázať, že bonitu žalovaných náležite skúmal, a že si splnil povinnosti plynúce pre neho z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.

25. Odvolací súd poznamenáva, že odborná starostlivosť v zmysle súčasnej judikatúry predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, respektíve objektívne podložil minimálne potvrdením

zamestnávateľa. Kľúčová je aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie, akými sú napríklad Štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime podľa zákona č. 110/2006 Z.z. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými, (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti žalobcu rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/2178/2018.

26. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že overovanie bonity klientov iba na podklade informácií poskytnutých v žiadosti na poskytnutie úveru z reportu sociálnej poisťovne a prostredníctvom SRBI (NE.-R.) nepostačuje na záver o tom, že klient je alebo nie je schopný splácať požadovaný úver. Skúmanie výdavkov klienta len nahliadnutím do databáz bánk a sociálnej poisťovne, nie je ani podľa názoru odvolacieho súdu dostatočné, pretože záväzky klienta nemusia vyplývať iba z týchto verejných databáz. Žalobca v súvislosti s overením bonity žalovaných pri poskytnutí predmetného úveru nemal k dispozícii všetky relevantné údaje o ich rodinnom stave, počte vyživovacích povinností, výške ich reálne dosiahnutého príjmu, vrátane údajov o výške celkového objemu výdavkov. Takéto posudzovanie bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez riadnych údajov o sociálnoekonomickej situácii klientov, bez zistenia výšky, či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu a ich výdavkov. Podľa názoru odvolacieho súdu nestačí iba skúmať pohyb na účte klienta, prípadne to, či pravidelne spláca úver. Účelové použitie údajov o sociálnoekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu je v skutočnosti, skutočne spôsobuje bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru podľa ust. § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Odborná starostlivosť skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možná bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, aj to neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinností vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. I odvolací súd na rozdiel od žalobcu má za to, že v danom prípade žalobca hrubo porušil povinnosti overiť si schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho sa predmetný úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Správne preto súd prvej inštancie, s poukazom na takto prijatý právny záver o bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru zaviazal zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru vo výške 10.000,- Eur a úhradami, ktoré realizovali žalovaní v prospech účtu žalobcu vo výške 4.584,60 Eur. Teda spolu vo výške 5.415,40 Eur. Správne rozhodol i čo do úroku z omeškania. Vyhovujúci výrok ani odvolaním napadnutý nebol. Odvolaním bola napadnutá iba možnosť zaplatiť sumu 5.415,40 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 25.05.2017 do zaplatenia v mesačných splátkach vo výške 50,- Eur splatnej vždy do 25. dňa toho, ktorého mesiaca vopred, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplatenia pod stratou výhody splátok.

27. Súd prvej inštancie správne žalobný návrh žalobcu voči žalovanej v 1/ rade v prevyšujúcej časti zamietol, z dôvodov ako odvolací súd popísal podrobne vyššie. Preto odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k výroku II. nie sú dôvodné.

28. Dôvodné sú však odvolacie námietky žalobcu vo vzťahu k výške splátok. Na základe ustálenej súdnej praxe je pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinností alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, je nutné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu. Konajúci súd musí prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporných strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenie snahy o plnenie záväzku žalovaným, dobu po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa. Súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaná je poberateľom dôchodku vo výške 322,- Eur, žalovaný v 2/ rade dosahuje dôchodok vo výške 398,- Eur. Bývajú v prenajatom byte, za ktorý mesačne platia sumu 320,- Eur. Majú veľa dlhov, ktoré splácajú a zvyšok im nepostačuje ani na základné životné potreby. Teda na strane žalovaných ide o nepriaznivú majetkovú finančnú situáciu. Preto bolo na mieste u žalovanej v 1/ rade toto zohľadniť a povoliť jej predmetný dlh splácať žalobcovi v mesačných splátkach. Možno však prisvedčiť žalobcovi, že výška mesačných splátok 50,- Eur je nízka. Preto by žalovaná v 1/ rade dlh splácala neúmerne dlho. Majetková finančná situácia žalovanej v 1/ rade, tak ako to popísal odvolací súd vyššie je veľmi zlá. Splátky vo výške 50,- Eur by však predstavovali neúmernú výhodu pre dlžníčku. Preto má odvolací súd za to, že primerané splátky budú vo výške 100,- Eur mesačne. I odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že majetková sféra žalobcu ako podnikateľského subjektu nebude povolením splátok žalovanej v 1/ rade dotknutá. Odvolací súd má za to, že splnil svoju povinnosť chrániť aj záujem žalobcu, aby výšky splátky

bola primeraná a žalobca sa k sume na zaplatenie, ktorej má právo dostať v primeranom čase, aj keď táto doba presahuje viac ako zvyčajné 3 roky.

29. Žalobca namietal aj výšku náhrady trov konania. Súd prvej inštancie rozhodol, že žalobca má vo vzťahu k žalovanej v 1/ rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,38% o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobca namieta, že do základu výpočtu pomeru úspechu a neúspechu súd prvej inštancie započítal aj príslušenstvo pohľadávky, ktoré podľa jemu známej súdnej praxe nemali byť započítané. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na súdnu prax na Krajskom súde v Prešove, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.01.2011 sp.zn. 6Co/95/2010, ktorý bol publikovaný v najprávo.sk dňa 11.03.2011. Právna veta znie tak, že „niet žiadneho dôvodu nezohľadniť na účely pomeru úspechu a neúspechu aj úroky z omeškania, ktoré pri ich kapitalizovaní dosahujú rozsah uplatnenej istiny.“

30. V danom prípade odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie pokiaľ zohľadnil na účely pomeru úspechu a neúspechu aj žalobcom požadovaný úrok vo výške 223,79 Eur, úrok z omeškania vo výške 6,90 Eur a úrok 9,90% ročne z nezaplatennej istiny 6.717,27 Eur od 25.05.2017 do zaplatenia. Celkovo teda žalobca žaloval sumu 1.772,96 Eur, úrok z omeškania zo sumy 6.717,27 Eur od 25.05.2017 do zaplatenia (súd ho vypočítal do dňa rozhodnutia vo veci) vo výške 9,9% ročne. Zároveň žaloval 223,79 Eur, úrok a úrok z omeškania 6,90 Eur. Spolu ide o 2.003,65 Eur + žiadal 6.717,27 Eur. Teda spolu 8.720,926 Eur. Tak, ako odvolací súd uviedol vyššie kapitalizovane úroky, úrok z omeškania, i úrok 9,90% ročne spolu predstavujú sumu 2.000,- Eur, čo je suma vysoká vo vzťahu k istine 6,717,27 Eur (niečo menej ako 1/3). Súd prvej inštancie preto správne vypočítal úspech žalobcu, ktorý predstavoval 62,19% a jeho neúspech vo výške 37,81%. Správne teda rozhodol o nároku žalobcu vo vzťahu k žalovanej v 1/ rade na náhradu trov konania v rozsahu 24,38%, ako rozdiel medzi pomerom úspechu žalobcu a neúspechom žalovanej v 1/ rade. Odvolacia námietka žalobcu v tomto smere nie je dôvodná.

31. Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 387 CSP potvrdil rozsudok v napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žalobného návrhu v prevyšujúcej časti voči žalovanej v 1/ rade a vo výroku III. o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovanej v 1/ rade.

32. Vo zvyšku napadnutej časti, t.j. výroku I., čo do splatnosti priznanej sumy, v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok tak, že vyslovil, že žalovaná v 1/ rade je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.415, 40 Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 25.05.2017 do zaplatenia, v mesačných splátkach po 100,- Eur, splatných vždy do 25. dňa, toho ktorého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku až do úplného zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že pod hrozbou straty výhody splátok znamená, že pokiaľ žalovaná v 1/ rade nezplatí čo i len jednu splátku, stáva sa splatným celý dlh.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný iba čo do zmeny splatnosti priznanej sumy. Žalovaná v 1/ rade bola úspešná čo do zamietnutia žalobného návrhu v prevyšujúcej časti, i čo do výroku o trovách konania. Preto by jej patrili trovy konania vo výške percentuálneho úspechu v odvolacom konaní. Z obsahu spisu však žiadne trovy odvolacieho konania žalovanej v 1/ rade nevyplývajú. Táto si ani odvolacie trovy neuplatnila. Preto aplikujúc článok 17 zásad CSP, z dôvodu hospodárnosti odvolací súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

34. Pre úplnosť odvolací súd poznamenáva, že rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. okrem splatnosti pohľadávky vo výroku IV. a V. odvolaním napadnutý nebol, preto ako taký nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho v tejto časti nepreskúmaval.

35. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa